

**PREZES URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel. (0-71) 34 65-587, fax (0-71) 34-05-922
E-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 500-S- 7/02/ZR

Wrocław, 18.12.02

Decyzja DL WR 27/2002

Na podstawie art. 104 k.p.a.i art.85 ust.1 i w związku z art.93 i art1 ust.1 oraz art.28 ust.6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 122, poz. 1319), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **odmawia się wszczęcia** postępowania antymonopolowego z wniosku Władysławy Klukowicz, właścicielki fermy kurzej w Wierzbnicy, 67-115 Bytom Odrzański, przeciwko Zielonogórskiemu Zakładom Energetycznym Spółka Akcyjna z siedzibą w Zielonej Górze, przy ul. Zacisze 15, o uznanie za ograniczającą konkurencję i nakazania zaniechania praktyki monopolistycznej polegającej na odmowie partycypacji w kosztach budowy stacji transformatorowo-rozdzielczej STS S-6050 zlokalizowanej w miejscowości Wierzbnica, tj. praktyki z art.8 ust.2 pkt 6 przytoczonej wyżej ustawy

UZASADNIENIE

Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura wpłynął wniosek Władysławy Klukowicz (zwanej dalej Wnioskodawcą), właścicielki fermy kurzej w Witnicy, w województwie lubuskim, która postawiła Zielonogórskiemu Zakładom Energetycznym Spółka Akcyjna (zwanym dalej Uczestnikiem) zarzut stosowania praktyki monopolistycznej, określonej w art.8 ust.2 pkt 6 i polegającej na narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści, poprzez odmowę partycypacji w kosztach budowy stacji transformatorowo-rozdzielczej STS S-6050 zlokalizowanej w miejscowości Wierzbnica.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego (nr sygn. RWR 500-W-12/02/ZR), którego akta włączono do niniejszej sprawy, Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotowa stacja transformatorowo-rozdzielcza STS S-6050 została wybudowana w 1983 r. wraz z linią SN na potrzeby fermy drobiu, na podstawie warunków technicznych przyłączenia (WTP) z dnia 6 maja 1982 r. Koszty inwestycji w całości poniosła właścicielka fermy Władysława Klukowicz.
(dowód - karta 6 akt sprawy RWR 500-W-12/02/ZR)

Odbioru technicznego stacji i linii dokonano na podstawie protokołów 70/TE/83 i 71/TE/83,
(dowód - karta 7,8, akt sprawy RWR 500-W-12/02/ZR)

Natomiast przekazanie ww. obiektów odbyło się w 1994r. na podstawie protokołów przejęcia 216/ZZE/S/94 i 217/ZZE/S/94.
(dowód - karta 5, 6)

Nieodpłatne przekazanie odbyło się zgodnie z pkt 12 i 13 WTP wydanych na podstawie obowiązującego wówczas (tj. w 1983 r.) zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 24 sierpnia 1964 r. w *sprawie zasad przyłączania do wspólnej sieci urządzeń do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, rozdzielania i odbioru energii elektrycznej i ciepłej oraz paliw gazowych* (M.P. z 1964 r. Nr 62, poz.286), zgodnie z którym Uczestnik mógł nieodpłatnie przejąć urządzenia przyłącza i odcinki sieci zbudowanych kosztem Wnioskodawcy jako stanowiących własność państwa. (dowód - karta 9 akt sprawy RWR 500-W-12/02/ZR)

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny i zebrany materiał dowodowy, organ antymonopolowy zważył co następuje:

Istota zarzucanej przez Wnioskodawcę praktyki ograniczającej konkurencję sprowadza się do odmowy partycypacji przez Uczestnika w kosztach budowy ww. stacji transformatorowej wraz z linią SN przekazanej mu nieodpłatnie w 1994 roku.

Zgodnie z art.93 przytoczonej na wstępie ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, nie wszczyna się postępowania jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano praktyki upłynął rok. W ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dawniej Antymonopolowego) *“przepis ten wyłącza, po upływie wymienionego terminu samą możliwość wszczęcia postępowania administracyjnego, a nie jedynie samą możliwość stwierdzenia stosowania praktyki, Prezes UOKiK nie może go dalej prowadzić, gdyż nie istniała podstawa do wszczęcia”* (wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 17 czerwca 2002 r.).

Zgodnie z art.85 ust.1, należy uznać, iż w niniejszej sprawie ze względu na oczywisty brak jednej z przesłanek wszczęcia postępowania antymonopolowego, tj. możliwości naruszenia art.8 ww. ustawy, należy odmówić wszczęcia postępowania antymonopolowego.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż podstawą do zastosowania przepisów ww. ustawy, jest uprzednie stwierdzenie przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, że w wyniku sporu pomiędzy stronami doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Zgodnie bowiem z art. 1 ust.1 *“ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów”*.

Powyższe przesądza o wyłączeniu możliwości podejmowania przez organ antymonopolowy działań w celu ochrony interesów indywidualnych. Taką interpretację potwierdza orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (d. Sądu Antymonopolowego). W wyroku z dnia 28.05.2001 (sygn. akt XVII Ama 82/00) sąd stwierdził, że *“postępowanie antymonopolowe nie może dotyczyć spraw jednostkowych”*. Podobnie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 4.07.2001 (sygn. akt XVII Ama 108/00) sąd antymonopolowy zajął stanowisko, że: *“interes publiczny w postępowaniu administracyjnym nie jest pojęciem jednolitym i stałym. W każdej sprawie winien być on ustalony i konkretyzowany. Organ administracji - Prezes Urzędu winien być w toku i przy wydawaniu decyzji rzecznikiem tego interesu, albowiem wynika to z jego zadań w strukturze administracji publicznej - art. 7 k.p.a. Publiczny znaczy dotyczący ogółu, dostrzeżony przez nie określoną z góry liczbę osób, a nie jednostki, czy też określoną grupę. A zatem podstawą do zastosowania przez Prezesa Urzędu przepisów ustawy antymonopolowej winno być uprzednie stwierdzenie, że został naruszony interes publicznoprawny, a nie wyłącznie interes prawny jednostki, czy grupy”*. Podobnie na temat interesu publicznego wypowiada się Sąd Antymonopolowy w dwóch kolejnych wyrokach: z dnia 30.05.2001 r. (sygn. akt XVII Ama 80/00) i z dnia

6.06.2001 (sygn. akt XVII Ama 78/00), gdzie wyraźnie podkreśla pojęcie interesu publicznego jako „dotyczącego ogółu” a nie tylko określonej grupy, czy tym bardziej interesu indywidualnego podmiotu.

Takie samo stanowisko wyraził również Sąd Najwyższy, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 29.05.2001 r. (sygn. I CKN 1217/98) stwierdził, że „ustawa antymonopolowa ma charakter publicznoprawny, zatem jej celem jest słuzenie interesom publicznym. Ingeruje, gdy w wyniku pewnych ogólnych zjawisk zagrożona jest sama instytucja konkurencji. Nie odnosi się do ochrony roszczeń indywidualnych (...)”.

Należy zatem stwierdzić, że nie każde naruszenie prawa w stosunkach cywilnoprawnych kwalifikuje sprawę do postępowania w trybie ww. ustawy. Zawsze decyduje o tym naruszenie przez przedsiębiorcę, w następstwie stosowania praktyk ograniczających konkurencję, interesu publicznoprawnego. Ochrona wolnej konkurencji dokonuje się bowiem w interesie publicznym - a więc co do zasady - nie w interesie stron stosunków umownych. Odmienne niż to ma miejsce w postępowaniu cywilnym ukierunkowanym na ochronę praw podmiotowych stron, postępowanie w trybie ustawy antymonopolowej ma za swój przedmiot ochronę interesu publicznoprawnego, a więc ma to miejsce wtedy gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, bądź gdy wywołują one inne niekorzystne zjawiska na rynku wymagające ingerencji ze strony organów działających w trybie tej ustawy.

W opisanym stanie faktycznym mającym charakter indywidualnego sporu cywilnoprawnego, brak jest spełnienia przesłanki z art.1 ust.1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W związku z tym należy stwierdzić, iż ze względu na upływ terminów przedawnienia (art.93 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów), jak również brak naruszenia interesu publicznoprawnego (art.1ust.1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów), brak jest podstaw do stwierdzenia stosowania przez Uczestnika praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw energii elektrycznej poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów przynoszących mu nieuzasadnione korzyści i naruszenia, w związku z tym przepisów ww. ustawy, a w szczególności art.8 ust.2 pkt 6.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we Wrocławiu, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Z up. Prezesa UOKiK
Dyrektor Delegatury UOKiK we Wrocławiu
Zbigniew Jurczyk

Otrzymuje:
Władysława Klukowicz
Wierzbnica 19
67-115 Bytom Odrzański